

DCIV

Es novell de ben poques hores; acaba d'arribar. Tothom ha hagut esment de la seva presència; però ningú no se n'acaba de convèncer, puix que la reflexió hi obliga. ¿Com apunta l'hivern, si l'estiu encara no sabem si l'hem passat?

En efecte, ja s'han deixat sentir els primers efectes de la gelor i la tempesta; els arbres han perdut aquella ufana de l'Agost, i, agitats per un ventijol fort i estariufat, deixen caure les primeres fulles seques. La tardor és l'avant sala de l'hivern, no solament per la seva situació cronològica, sinó perquè és l'estació que més encertadament palesa el canvi de la bonança a la fredor, del temps plàcid als dies núvols i traïdors, de la vida a la mort. Perquè l'hivern és una mica de mort per a tothom. Però no ens en havíem fet càrrec enguany que l'estiu passava. I ha passat, cavaller d'una follia de guerra, brut de sang i aureolat de misèria i de tristesa

Avui, ja en l'avinentsa de que l'estiu ha passat, ens recloem en la meditació d'aquest desenfret sota la canícula i ens preguntem: ¿Pensaven, els botafumeros d'aquesta guerra civil, que els sorprendria en la facècia, la neu i les gelades hivernenques? Creien i tenien previst aquest estancament que hom comprèn que esdevindrà en els camps de batalla reclint els homes en les trinxeres i en les grutes artificials de les avançades a la serra? No; nosaltres no podem capir uns espanyols tan cruels. Els botafumeros de la guerra estaven convençuts que la seva duració seria efímera: un pronunciamiento a l'estil del 1923. No podien pensar mai que les envestides gelades de l'hivern els sorprendrien en ple camp de batalla i que allí podrien constatar com Espanya es desagna en el més puixant i esperançador del seu patrimoni; en la flor de la seva joventut.

Però, malgrat tot, la realitat és aquesta; i sots el domini de la neu hem de veure resoldre's, potser el plet, sanguinari de la nostra Pàtria.

I l'hivern és llarg. I el fred és horrible i és trist...

L'ALTRE

GRANOLLERÍ:

**Protegiu la indústria catalana
Gasteu la llet "NOSTRA"**

Un minuto de silencio

Al excelente actor y buen amigo Emilio C. Espinosa, con la más sincera simpatía y como recuerdo de la noche del 27 de Septiembre de 1936 en el Teatro Majestic de Granollers.

¡Cuán veloz y elocuente es un minuto cuando se emplea en algo grande! En algo que remueve las entrañas que sufren un dolor de sangre!

¡Qué virtud encierra ese minuto de silencio grave, de silencio profundo, que te grava en la mente lo más querido en el mundo!

Toda una vida se refleja dentro un minúsculo momento. El pasado revive en tu alma; el futuro abrasa tu pecho.

Toda una multitud callada gime su sufrimiento, y la bestia negra, inhumana, devora su pensamiento.

En ese minuto sagrado la imagen de un Hombre reluce. La luz nace en el espacio, el amargor se torna dulce.

Unos ojos que se humedecen. Unos corazones que palpitan. Es esa multitud callada que por respeto no grita.

Pero al fin llegará el día que ese grito alcance al mundo y se ciña en la garganta de ese monstruo infecundo.

¡Ah, gente vil y embrutecida que regáis de sangre roja y valiente nuestras tierras y nuestras casas con vuestra ira cruel y demente!

Vuestra locura os envilece. Vuestro furor os aplasta. La atmósfera llenáis de veneno; los pechos cubrís de venganza!

Miles de hogares os delatan. Miles de madres os maldicen. Las vuestras también reniegan de que en su vientre naciese el crimen.

Habéis asesinado al hombre. Habéis helado su sangre. Pero su obra será eterna porqué es bella, humana y grande.

¡Oh, nuestro gran García Lorca! ¿Quién te oyó y no te recuerda? Así cantas tu en aquel romance que pasa la «benemérita»...

Un minuto de silencio la Humanidad te dedica. Un minuto frío, rebelde que tu espíritu eterniza.

Petites cròniques

El Comitè té solucions per a tot

Els nostres lectors recordaran una altra «Petita crònica», publicada ara de poc en aquestes mateixes planes, en ls que hi era recollida l'anècdota d'una mare atribulada perquè no sabia què havia de fer amb una seva filla a la que ja li «havia anat la segona», abans que l'església del seu poble fos purificada pel foc.

Ara un altre Comitè, d'una població que no vé al cas de concretar-la, ha resolt un plet també del què en depenia la felicitat de dos enamorats.

Ell i ella — i no és conte ni novel·la — de temps ha que s'estimaven. Però els pares d'ella no consentien amb llurs amors. No hi valien plors ni les amenaces els comovien. El pare havia dit que no i havia d'ésser que no. Perquè com diu aquell savi de l'oiola de *Gent d'ara*, «el pare sempre és pare».

El minyó, davant de tanta tossuderia pensà que el millor era donar temps al temps i decidí d'allistar-se a les milícies.

Però els seus companys — bons i excel·lents companys — no volgueren que la divisió forçada dels dos enamorats es fés eterna i decidiren donar-ne compte al Comitè. I aquí comença la bona obra del Comitè. Primerament foren citats els dos enamorats. Ambdós declararen que es volien; que llur voluntat era unir-se per tota la vida. I llur voluntat fou legalitzada. Els feu el casament tal com es fan tots els casaments i els fou ofert un àpat de noces i la millor habitació del millor hotel de la petita ciutat recollí l'enamorada parella aquella nit que han somniat tots els enamorats i els que glateixen per a enamorar-se.

A l'endemà els dos nuvis, radiants de joia, visitaren llurs pares i els donaren la bona nova. Uns els reberen amb els braços oberts i celebraren la facècia; el pare malcarat i obtús els foragità foll d'ira. Però llur unió era legal i ben legal i santificada per l'amor que els arborava.

Ara aquell milicià és al front i lluita amb el goig de saber-se estimat i amb la il·lusió que la dona estimada l'espera. I a la rera guarda hi ha una doneta que cuida de les petites coses que amorosament envia al brau lluitador i cada nit aixeca els ulls i esguarda les estrelles i les segueix, talment com si enllà d'enllà n'hi hagi de veure una que li parli del seu enamorat, del seu espòs i qui sap si del pare d'un infant que possiblement comença a germinar en les seves entranyes.

P. FUSTÉ MOMPART

PLÀCID